

Brenda Joyce
Rózsa a viharban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Joyce Dreams Unlimited, Inc., 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *A Rose in the Storm*

(HQN Books)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2018/4. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-444-8

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

BRENDA
JOYCE
*Rózsa
a viharban*

„A sokoldalú szerző számára nem újdonság a történelem és a romantika ötvözése, ám ezúttal különösen lebilincselő a feszültséggel terhes múlt részletgazdag ábrázolása.”

RT BOOK REVIEWS

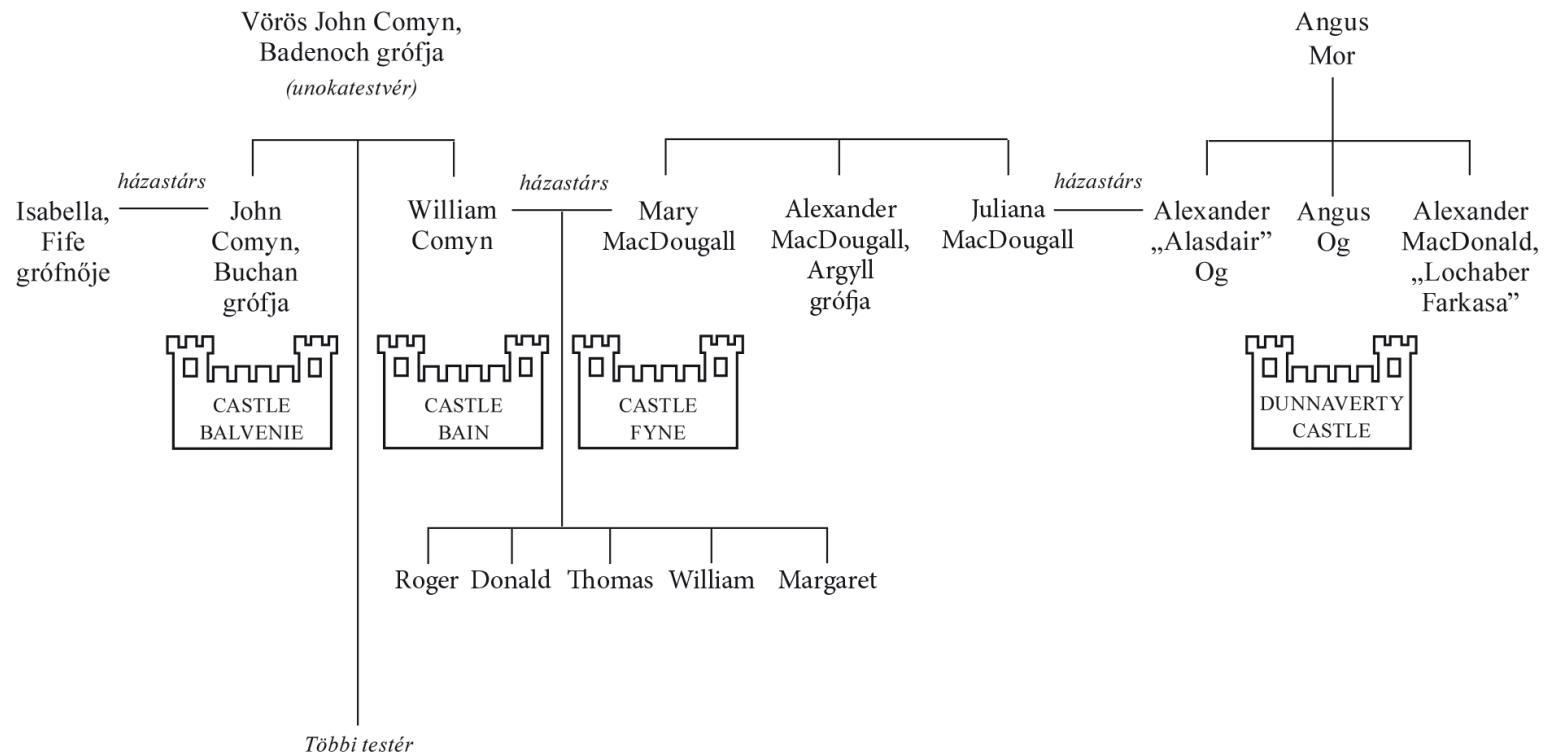
„Joyce legújabb regénye a vészterhes múltról és a szenvedélyről elvarázsolja az olvasót.”

PUBLISHERS WEEKLY

Comyn család

Dougall klán

Donald klán

Figyelem, ez a családfa nem teljes!

1. fejezet

Loch Fyne, a Skót-felföld – 1306. február 14.

– Túl nagy a csönd. Átkozottul nagy.

Will hangja törte meg a felföldi délután némaságát, de Margaret nem hallotta. Mellette ügetett a lovagokból, fegyveresekből és szolgálókból álló oszlop élén, Argyll sűrű erdeinek közepén, és egyenesen előremeredt.

Castle Fyne oly hirtelen bukkant ki a följük magasodó meredek sziklák és hófoltos dombok közül, hogy aki kilovagolt az erdőből, ahogyan ők tették az imént, meglepetten pislogott, mert egy pillanatig azt hihette, szárnyra kaptak a fekete kövek. Valójában több száz éves erődítmény egyensúlyozott a lenti befagyott tó fölött, alsó falai szilárdak és vastagok voltak, északi tornyai és oromzata a sápadt, télszürke égre törtek. A tavat és a várat körülölelő erdő zúzmarától fehérlett, és a hegyek északnyugaton hósapkát viseltek.

Margaret mély levegőt vett. Érzelmek rohanták meg. Büszkeség.

És a gondolat: Castle Fyne az enyém.

Valamikor az anyjái volt. Mary MacDougall Castle Fyne-ban született, és hozományként vitte a William Comynnal kötött házasságba, ami nagy büszkeséggel töltötte el. Castle Fyne ugyanis becses kincs volt. A vár birtoklásáért, mely Argyll legnyugatibb pontján őrizte az átjárót a Solway Firth felől, és amelyet a Donald és a Ruari klánok földjei vettek körül, évszázadok óta folyt a küzdelem. Számtalanszor megtámadták, de soha nem csúszott ki a MacDougallek kezéből.

Margaret megborzongott, még nagyobb büszkeség járta át, mert imádta az anyját, és a tornyos erőd immár az ő hozománya volt, amit magával visz közelgő házasságába. Ám a nyugtalanság, amit az utóbbi hetekben meg most, az utazás alatt érzett, nem múlt el. Az apja halála óta befolyásos nagybátyja, John Comyn, Buchan grófja lett a gyámja, aki nemrégiben úgy döntött, férjhez adja. Egy nagy hírű lovagnak, Sir Guy de Valence-nek ígérte a kezét, akivel Margaret még soha nem találkozott – és aki angol volt.

– Micsoda isten háta mögötti hely! – Will hangja szakította félbe a gondolatait, aki aggodalmasan nézegetett jobbra-balra. – Nem tetszik ez nekem. Túl nagy a csönd. Nincsenek madarak.

Margaret egyetlen életben maradt fivére mellé léptetett kancájával. Hirtelen rájött, hogy igaza van: neki is föltűnt a csönd. Nem zörgette a bozótot mókus, netán róka vagy szarvas lépte, nem hallatszott más, csak a lószerszám csörgése, és néha egy-egy horkantás.

Nyugtalanság fogta el.

– Miért van ilyen csönd?

– Valami elriasztotta a vadat – felelt Will.

Összenéztek. A fivére tizennyolc éves volt – egy évvel idősebb őnála –, és szőke, mint az apjuk, akinek nevét viselte. Margaret úgy tudta, ő az anyjukra hasonlított: törékeny, haja inkább rőt, mint arany, arca szív alakú.

– Menjünk! – szólalt meg hirtelen Will, és megragadta a kantárszárat. – Hátha a farkasnál is rosszabb bujkál a dombok között.

Margaret sebesen követte, miközben föl nézett a fölöttük tornyosuló várra. Pár perc, és a biztonságot nyújtó falak mögött lehetnek. De mielőtt megnógathatta volna a kancáját, földerengett előtte a vár képe tavasszal, amikor kék és lila vadvirágok nyílnak alatta. Eszébe jutott, hogyan szökdécselt a virágok között egy csörgedező patak partján, ahol szarvasok legelésztek. Elmosolyodott, fülében csengett az anyja lágy hangja, amint behívja. Láttá délceg apját pengő sarkantyúkkal, libegő köpennyel bevonulni a terembe, mögötte Margaret négy fivére, mindenki jókedvű, mindenki egyszerre beszél...

Könnyek fojtogatták. Mennyire hiányzik neki az apja, a fivérei, imádott anyja! És mily kedves szívének ez az örökség. Milyen elégedett lenne Mary, ha tudná, hogy a lánya visszatér Castle

Fyne-ba.

Csakhogy az anyja megvetette az angolokat, és félt tőlük. A családja egész életében harcban állt velük, csupán a legutóbbi időben kötöttek fegyverszünetet. Hogyan vélekedne Mary arról, hogy a lányát egy angolhoz akarják feleségül adni?

Margaretet nyugtalansággal töltötték el a saját érzései. Williamhez fordult, és közben hátranézett a mögöttük vonuló hatvan férfira és nőre. Nehéz út állt mögöttük, leginkább a téli hideg és hó miatt, és Margaret tudta, hogy a szolgák és fegyveresek alig várják, hogy elérjék a várat. Margaret jó tíz éve nem járt az erődben, és ő is alig várta, hogy bejussanak meleg termeibe. De nem csak azért, hogy felidézhesse azt a pár emléket. Aggódott az emberekért. Már is több szolga panaszkodott, hogy elfagytak az ujjai.

Amint bent lesznek a nagy öregtoronyban, gondjaiba veszi őket, ahogy annak idején az anyjától látta.

Ám az elmúlt hetek nyugtalansága nem akart szünni. Nem tagadhatta, hogy aggodalommal tölti el a közelgő esküvő. Igyekezett hálát érezni. Tisztában volt vele, hogy szerencsés. A nagybátyja Észak-Skócia nagy részét ellenőrzés alatt tartotta, jelentős ügyekkel foglalkozott, megtehetette volna, hogy egyszerűen ügyet sem vet Margaretre, miután a szülei meghaltak. Megtehetette volna, hogy bezárja valami félreeső toronyba a saját kastélyában, Balvenie-ben, és valamelyik emberét ülteti Castle Fyne-ba. Számúzhette volna Castle Bainbe, melyet William örökölt az apjuktól. Ehelyett előnyös politikai házasságot szervezett számára, mely emeli a rangját – és amely egyben a nagy Comyn család érdekeit is szolgálja.

Mégis kétség mardosta, miközben a várhoz vezető keskeny ösvényen léptette lovát. A nagybátyja, Buchan grófja is megvetette az angolokat. A mostani tűzszünetet megelőzően éveken keresztül harcolt ellenük. Ez az új keletű szövetség zavarba ejtette Margaretet.

– Úgy vélem, Castle Fyne gyönyörű – szólalt meg, és remélte, hogy hangja nyugodtan, megfontoltan cseng. – Még akkor is, ha anyánk halála óta kissé elhanyagolták.

Majd most kijavított minden korhadt gerendát, minden kicsorbult követ!

– Hát persze. – William elhúzta a száját, és megcsóválta a fejét. – Teljesen anyánkra ütöttél.

Margaret ezt bóknak tekintette.

– Anyánk mindig is szerette ezt a helyet. Ha tehetne volna, inkább itt élt volna, mint Bainben apánkkal.

– Anyánk MacDougall volt, amikor férjhez ment apánkhöz, és az is maradt haláláig – mondta William kissé türelmetlenül. – Ösztönösen szerette ezt a vidéket, ahogy te is. Csakhogy te elsősorban Comyn vagy, és Bain sokkal jobban illik hozzád, mint ez a kőrakás. Még akkor is, ha szükségünk van rá a határaink védelmében. – Komoly, kutató pillantást vetett a hűgára. – Még most sem értem, miért akartál idejönni. Buchan küldhetett volna bárki mást. Én is eljöhettem volna nélküled.

– Úgy éreztem, veled kell tartanom, miután a nagybátyánk döntött a jövőmről. Talán azért, hogy saját szememmel lássam, egy felnőtt nő szemével, nem csak egy gyermekével.

Azt nem tette hozzá, hogy azóta szeretne eljönni Fyne várába, amióta az anyjuk meghalt másfél évvel korábban.

Margaret szüntelen háborúk korában nőtt fel. Meg sem tudta számolni, élete során hányszor tört be Skóciába az angol Edward király, hány lázadás és felkelés robbant ki olyan férfiak vezetésével, mint Andrew Moray, William Wallace és Robert Bruce. Három fivére az angolok elleni harcokban esett el: Roger Falkirknél, Thomas a Cree folyó melletti csatában, Donald pedig a Stirling melletti mézszárlásban.

Az anyjuk egyszerűen megfázott Donald halála után. Egyre jobban köhögött, belázasodott, és soha nem gyógyult ki belőle. Csendesen távozott az élők sorából azon a nyáron.

Margaret tudta, hogy az anyja elvesztette az életkedvét, miután három fia is meghalt. És a férje, aki annyira szerette, nem volt képes tovább élni nélküle. Hat héttel később, egy őszi napon az apjuk vadászni ment. Kitorpte a nyakát, mikor lezuhant a lóról szarvasűzés közben. Margaret hitt benne, hogy szándékosan nem vigyázott magára – nem érdekelte, hogy él-e, vagy meghal.

– De legalább most béke van – törte meg a feszült csendet.

– Valóban? – kérdezte Will szinte nyersen. – Nem volt más választás, mint békét kérni a stirlingi mézárálás után. Most aztán, ahogy Buchan mondta, bizonyítanunk kell a hűségünket Edward király iránt. – Dühösen megvillant a szeme. – Tehát odavet téged egy angolnak!

– Előnyös szövetség – emlékeztette Margaret.

Való igaz, nagybátyjuk, Buchan éveken keresztül harcolt Edward király ellen, viszont a mostani, békés időszakban egy efféle kapoccsal igyekszik megvédeni a családot.

– Ó, persze, nagyszerű szövetség! Egy nagy angol família tagja leszel! A jövődöbelid Aymer de Valence fattyú fivére, és Aymer nem csupán a király bizalmasa, de valószínűleg ő lesz Skócia következő kormányzója is. Milyen ügyes Buchan!

– Miért csinálod ezt most? – fakadt ki Margaret. – Ez a kötelességem a családdunkkal szemben, és Buchan a gyámom. Biztosan nem kívánnád te sem, hogy ellenkezzek.

– De igen, azt kívánom, hogy ellenkezz! A fivéreinket angol katonák ölték meg.

Willnek mindig is heves természete volt. Nem tartozott a megfontolt fiatalemberek közé.

– Ha ezzel hasznára tudok lenni a családdunknak ebben a békés időszakban – mondta Margaret –, akkor meg fogom tenni. Aligha én leszek az első nő, aki politikai okokból házasságot köt az ellenféllel.

– Aha, végre elismered, hogy Sir Guy az ellenfelünk?

– Igyekszem teljesíteni a kötelességemet, Will. Most béke van az országban. És Sir Guy képes lesz megerősíteni és megvédeni Castle Fyne-t. Mi pedig megőrizhetjük a pozícióinkat itt, Argyllban.

– Ha a vesztőhelyre küldenének, akkor is engedelmesen odamennél? – horkantott Will.

Margaret egyre idegesebb lett. Természetesen nem menne engedelmesen a vesztőhelyre, és ami azt illeti, kezdetben tényleg megfordult a fejében, hogy felkeresi a nagybátyját, és megpróbálja eltéríteni a szándékától. Ám egy nő az ő helyzetében nem tehet ilyet. Ostoba ötlet volt. Buchan nem érdekelte volna a véleménye, csak megharagudott volna rá.

Amellett annyi skóttól vették el a rangját és a birtokát a mostani békét megelőző időszakban, hogy azután Edward király szövetségeseinek adják. Buchan egyetlen várat sem vesztett. Helyette feleségül adja az unokahúgát egy neves angol lovaghoz. Ha alku kötött, jó alku volt, előnyös mindenkinek, Margaretet is beleértve.

– Szóval, Meg, mit fogsz tenni, ha az esküvő után Sir Guy úgy dönt, hogy a liddesdale-i birtokán kell élned?

Margaret érezte, hogy elszorul a szíve. Castle Bainben született, Buchan birtokainak közepén. A zöld erdőségek mélyén álló vár az apja öröksége volt, neki pedig az otthona. A családjuk sok időt töltött Balvenie-ben is, a fenséges erődben kicsit keletebbre, ahol Buchan is többnyire tartózkodott.

Mindkét hely erősen különbözött Castle Fyne-től, ám mindegyik ugyanolyan skót volt, mint a felföldi levegő, amit éppen belélegzett. Sűrű és áthatolhatatlan erdők. Sziklás hegyek, magasba törő csúcsok. A völgyekben kristálytiszta tavak csillogtak. Az ég kéken ragyogott, és évszaktól függetlenül éles, hűs szél fűjt.

Liddesdale a határvidéken feküdt, gyakorlatilag Észak-Angliában. Síkvidék, falvakkal, tanyákkal, legelőkkel tele. Itt kapott birtokot Sir Guy, amikor lovaggá ütötték.

Margaret nem tudta elképzelni, hogy Angliában éljen. Még csak gondolni sem akart rá.

– Majd igyekszem elkísérni, amikor felkeresi Castle Fyne-t. Valószínűleg idővel további földeket is kap. Remélhetőleg szabadon mozoghatok a birtokain.

William átható pillantást vetett rá.

– Nő vagy, Meg, és lehet, hogy most kötelességtudónak mutatkozol, de mindketten tudjuk, hogy egy dologban ugyanolyan vagy, mint anyánk: makacs vagy. Sosem fogsz megszokni Angliában.

Margaret elpirult. Nem tartotta magát makacsnak. Inkább szelídnek és kedvesnek.

– Ezzel majd akkor foglalkozom, ha sor kerül rá. Nagy reményeket fűzök ehhez a házassághoz.

– Szerintem ugyanolyan mérges vagy miatta, mint én, és ugyanúgy rettegsz. Csak színleled az elégedettséget.

– Tényleg elégedett vagyok – vágott vissza Margaret kissé élesen. – Minek nyaggatsz most ezzel? Mindjárt itt a június, alig pár hónap. Azért jöttem ide, hogy valamelyest rendbe hozzam a

várat. Szeretném, ha Sir Guy kedvét lelné benne, ha majd először meglátja. Rám akarsz ijeszteni?

– Nem, nem akarok elkeseríteni. Csak már többször próbáltam veled beszélni erről a frigyről, de vagy másra tereled a szót, vagy elszaladsz. Az ördögbe is, erős kétségeim vannak ezzel a házassággal kapcsolatban! Ismerlek annyira, hogy tudjam, te is félsz – tette hozzá Will gyöngéden. – És most már csak mi vagyunk egymásnak.

Igaza volt. Ha vette a bátorságot, hogy őszinte legyen magával, Margaretnek is be kellett látnia, hogy aggódik és fél, sőt retteg.

Ám elfordította a tekintetét.

– Lehet, hogy angol, de rendes ember, a királynak tett szolgálataiért ütötték lovaggá. – A nagybátyja szavait visszhangozta. – Azt is mondják, jóvágású. – Szeretett volna mosolyogni, de erre nem volt képes. – Ő is szorgalmazza ezt a házasságot, és ez minden bizonnyal jó jel. – Will csak bámult rá áthatóan, ezért hozzátette: – A mi kapcsolatunkon ez nem változtat semmit.

– De még mennyire, hogy változtat – vágott vissza Will színtelen hangon. – Mihez kezdesz, ha ez a béke nem lesz tartós?

Margaret igyekezett elfojtani a félelmét.

– A nagybátyánk szerint az lesz – mondta végül. – Ha nem hinne benne, biztosan nem menne bele egy ilyen házasságba.

– Senki nem hiszi, hogy tartós lesz! – fortyant föl William. – Te csak egy báb vagy, Meg, akit odavet, hogy cserébe megtarthassa a birtokait, miközben mások vagyonát elkobozták felségárulás ürügyén. Apánk soha nem egyezett volna bele ebbe a házasságba.

Williamnek ismét igaza volt.

– Immár Buchan az urunk. Nem akarom, hogy ő is elveszítse a birtokait, Will.

– Én sem akarom! De hát nem voltál fültanúja, amikor múlt héten a nagybátyánk és Vörös John egy óra hosszat szidták Edwardot, és fogadkoztak, hogy levetik az angol igát, bosszút állnak William Wallace-ért?

Margaretet rosszulért környékezte. A terem sarkában ült Buchan fiatal feleségével, Isabellával, és varrogattak. Szándékosan hegyezte a fülét, és hallotta minden egyes szavukat.

Bár ne tette volna! A nagy skót bárókat felbószították Edward király megalázó intézkedései, hogy országukat megfosztotta minden hatalmától: egy angol fogja kormányozni, valaki, akit a király kijelöl. Bírságokat és adókat vetettek ki minden birtokosra, gazdára és nemesre. Skócia adójából fogja fizetni Anglia a háborút a franciák meg más idegen országok ellen, amelyekkel éppen hadban áll. Még arra is kényszeríti a skótokat, hogy harcoljanak a seregében.

De az utolsó csepp William Wallace brutális kivégzése volt. Lovak mögé kötötték, fölakasztották, majd még élve levágták, kizsigerelték és lefejezték.

Minden skótot, felföldit és alföldit, koldust és herceget, bárót és földművest felháborított a bátor skót lázadó barbár kivégzése. Mindenki bosszút kívánt.

– Politikai okokból jegyeztek el, jól tudom – szólalt meg Margaret, és érezte, hogy a hangja feszült. – Senki nem megy férjhez szerelemből. Nem is számítottam másra, mint politikai szövetségre. Immár mind a korona szövetségesei vagyunk.

– Nem azt mondtam, hogy szerelemből menj férjhez! Ám a nagybátyánk aligha Edward király szövetségese. Ez már több mint politika. Koncként odavet téged az ellenségnek.

Margaret sosem vallotta volna be neki, hogy ha belegondol, ő is alighanem pont így érez: a nagybátyjuk önzőn és kíméletlenül felhasználja őt a saját céljai érdekében, mert ez szolgálja a pillanatnyi érdekét, mielőtt ismét színt vált.

– Szeretném megtenni, ami tőlem telik, Will. Azt akarom, hogy a családunk erős maradjon, ne fenyegetse veszély.

William közelebb kormányozta a lovát.

– Nem, mintha joga lenne rá – mondta fojtott hangon –, de azt hiszem, Vörös John megpróbálja megszerezni a trónt. Ha nem magának, akkor esetleg Baliol király fiának.

Margaret szeme elkerekedett. John Comyn, a Vörös, Badenoch grófja volt az egész Comyn család feje, még Buchannek is fölötte állt. Margaret számára olyan volt, mint egy másik nagybácsi,

de valójában nagyon távoli unokatestvére volt. Nem lepték meg a fivére szavai, hallott már ilyen szöbeszédet, ám most megértette, hogy ha Vörös John megpróbálja megszerezni a trónt, akár magának, akár a korábbi skót király, Baliol fiának, Edwardnak, Buchan támogatni fogja, ő pedig a bizonyosan kitörő újabb nagy háborúban ott marad a másik oldalon, egy angol feleségként.

– Ezek csak pletykák.

– Valóban. És azt is tudja mindenki, hogy Robert Bruce sem mondott le a skót trónról – tette hozzá William keserűen.

A Comyn család gyűlölte Robert Bruce-t, ugyanúgy, ahogy az apját, Annandale-t.

Margaret kezdett megrémülni. Ha Vörös John a trónra tör, vagy ha Robert Bruce teszi ugyanezt, háború lesz, ebben biztos volt. És egy angol feleségként ő az ellenkező oldalon fog állni.

– Imádkozzunk, hogy tartós legyen a béke!

– Nem lesz tartós. Téged is el foglak veszíteni.

Margaret megdöbbsent.

– Férfjhez megyek, nem a vérpadra vagy a Towerbe! Sosem veszítesz el.

– Akkor halljam, Meg: háború esetén, ha hűséges vagy Sir Guyhoz meg Aymer de Valence-hez, akkor hogyan leszel hűséges énhozzám? – Azzal William csalódott, dühös arccal megsarkantyúzta heréltjét, és előrevágtatott.

Szavai mellbe vágták Margaretet. Megnógatta a lovát, és követte, tudván, hogy William inkább rémült, mint dühös.

De ő is félt. Ha újabb háború jön, az borzalmas próbára teszi a hűségét. Márpedig előbb vagy utóbb ismét kitör a harc, ebben biztos volt. A béke sosem tartott soká, legalábbis Skóciában nem.

Kétségbeesés kerülgette. Lehetséges, hogy egyszerre legyen hűséges a családjához és az új férjéhez? De hogyan? És nem az új férjének kellene elsőbbséget élveznie?

Elködösült a tekintete. Fölszegte az állát, kihúzta magát, és arra gondolt, hogy immár felnőtt nő, egy Comyn és MacDougall ivadék, és kötelességei vannak a családjával – meg saját magával szemben is.

– Sosem leszünk ellenségek, Will.

A bátyja komoran nézett hátra.

– Inkább imádkozzunk, hogy jöjjön valami, ami megghiúsítja a házasságodat, Meg!

Váratlanul Sir Ranald léptetett oda hozzájuk, Buchan egyik fiatal lovagja, egy délceg, szeplős, huszonöt év körüli skót fiatalember.

– William! Sir Neil úgy véli, egy felderítőt látott a fák között a dombon.

Margaret szíve elszorult az ijedségtől, miközben William elsápadt, és szitkozódni kezdett.

– Tudtam, hogy ez az átkozott csönd rosszat jelent! Sir Neil biztos benne?

– Majdnem biztos. A felderítő elriaszthatta a vadat.

Sir Ranald előttük lovagolt, és most, hogy visszatért, elzárta a keskeny ösvényt. Megálltak. Margaretnek is feltűnt, hogy az erdő körülöttük nem egyszerűen csendes: természetellenesen néma. Idegesítően.

– Ki figyelne bennünket? – kérdezte rekedten suttogva.

De fölösleges kérdés volt, tudta jól. A fölük magasodó gerinc túloldalán a MacDonaldok földje kezdődött. Sir Ranaldra nézett, aki komoran viszonzta a tekintetét.

– Ki más, mint egy MacDonald?

Margaret megborzongott. Az anyja családja és a MacDonald klán közötti ellenségeskedés több száz évre nyúlt vissza. Angus Mor fia, Alexander Og – ismertebb nevén Alasdair – Islay grófja volt, a testvére, Angus Og Kintyre grófja. Fattyú öccsüket, Alexander MacDonaldot Lochaber Farkasának nevezték. A MacDougallek és a MacDonaldok évek óta harcban álltak bizonyos argylli földek miatt.

Margaret az erdővel benőtt hegyoldalra nézett. Nem látott semmit és senkit a havas fenyők között.

– Csupán ötven emberünk van – mondta Will mogorván. – De a várban négy tucat fős helyőrség állomásozik. Ha minden igaz.

– Reméljük, hogy Sir Neil csak egy vadászt látott – mondta Sir Ranald. – William úrfi, a húgoddal

együtt minél gyorsabban a vár falai mögé kell kerülnötök!

William bólogatott, és Margaretre pillantott.

– Késlekedés nélkül indulnunk kell.

Veszélyben voltak, mert ha a MacDonald testvérek támadásra készülnek, akkor azt jóval több mint ötven emberrel teszik. Margaret nyugtalanul körülnézett. Egy ág sem rezdült a hegyoldalon.

– Menjünk! – helyeselt.

Sir Ranald fölállt a kengyelben, és a mögöttük haladó kocsik és lovasok felé fordult. Fölemelte a kezét, és intett a kíséretnek, hogy igyekezzenek.

Will ügetésre fogta pej lovát, és Margaret követte.

Változatlan némaság vette őket körül, miközben a menet áthaladt a barbakánon, és megállt a kaputorony meg a fölhúzott felvonóhid előtt. Margaret félt megszólalni, és nem értette a nagy csöndet, mivel küldönc útján jelezték előre, mikor fognak érkezni. Persze egy üzenetet elfoghatnak, a küldöncöt feltartóztathatják – még akkor is, ha állítólag „béke” van az országban. De aztán fejek kezdtek előbukkanni a kapu körüli várfal tetején. Fojtott hangok, suttogás hallatszott:

– A gróf úr unokaöccse és unokahúga...

– Ez William Comyn úrfi meg Lady Margaret...

A menet megállt, nagy része a barbakánban rekedt. Sir Ranald tölcseért formált a kezéből, és a torony meg láthatatlan óre felé kiáltott:

– Kilfinnani Sir Ranald vagyok, Lady Margaret Comyn és a fivére, William úrfi kíséretében. Nyissatok kaput az úrnőtöknek!

Suttogás hallatszott a várfalról. A nagy felvonóhid nyikorogva leereszkedett. Margaret körülnézett, gyerekeket látott megjelenni a kapu fölötti mellvéden, és pillantása váratlanul összeakadt egy közelben álló idősebb asszonyéval. Az asszony szeme önkéntelenül elkerekedett. Margaret elmosolyodott.

– Lady Mary lánya! – kiáltott föl az asszony.

– Lady Mary MacDougall lánya! – ismételte egy férfi izgatottan.

– Mary MacDougall lánya! – visszhangozták mások is.

Margaret szíve nagyot dobbant, amikor megértette, mi történik. Ezek a derék emberek emlékeznek az anyjára, az úrnőjükre, akit szerettek és tiszteltek, és most őt üdvözlik mindannyian. Elhomályosult a szeme.

Ezek hát a földijei, a népe, ahogy Castle Fyne is az övé. Örömmel fogadják, és cserébe neki gondoskodnia kell a jólétükről mg a biztonságukról, mivel immár ő az úrnőjük.

Újból elmosolyodott, lenyelte könnyeit. A falon valaki éljenezni kezdett, aztán egyre többen csatlakoztak az illetőhöz.

Sir Ranald rávigyorgott.

– Isten hozta Castle Fyne-ban, úrnőm! – évődött.

Margaret gyorsan megtörölte a szemét, és összeszedte magát.

– El is felejtettem, mennyire imádták anyámat. Most már emlékszem, hogy így üdvözölték, nagy üdvivalgással, mikor gyerekkoromban visszatért ide.

– Nem csodálom, nagyszerű hölgy volt – mondta Sir Ranald. – Mindenki szerette Lady Maryt.

William megérintette Margaret könyökét.

– Integess! – mondta halkán.

Margaret meglepődött, de aztán tétován fölemelte a kezét. A falakon meg a mellvédeken és a kaputoronyban összegyűlt tömeg lelkesen fölzúgott. Margaret megdöbbsent. Érezte, hogy elpirul.

– Nem vagyok én királynő.

– Nem, de ez a te birtokod, és ők az alattvalóid – mosolygott William. – Amellett évek óta nem látták az úrnőjüket.

Intett, jelezve, hogy Margaret menjen előre át a hídon, be a várudvarba. Margaret meglepődött, és Sir Ranaldra nézett. Arra számított, ő vezeti be őket, de az csak vigyorgott, gödröcskék jelentek meg az arcán, aztán tiszteletteljesen lehajtotta a fejét.

– Csak kegyed után, Lady Margaret.

Margaret meglegyintette a kancáját. Az állat elindult, és az emberek ismét éljenezni kezdtek, ahogy áthaladt a hídon, és belépett a várudvarra. Hevesen vert a szíve. Megállította hátasát, és leszállt a nyeregből a nagyterem főbejáratához vezető, fából ácsolt lépcső előtt. Ugyanakkor kinyílt az ajtó, és kitódult pár férfi egy magas, ősz hajú skót vezetésével.

– Lady Margaret! Már vártunk – közölte ragyogó arccal. – Malcolm MacDougall vagyok, édesanyád távoli rokona és a vár tisztartója.

Hagyományos vászontunikát viselt, amelyet a legtöbb felföldi, térdig érő csizmával és övéről lelógó, nagy karddal. Bár nem volt rajta gyapjú átalvető, láthatóan nem zavarta a hideg, miközben lejött a lépcsőn, és fél térdre ereszkedett.

– Úrnőm – mondta hódolattal –, ezennel fogadom, hogy mindenki más előtt tenéked tartozom hűséggel és engedelmisséggel.

Margaret mély lélegzetet vett. Reszketett.

– Köszönöm.

Malcolm fölállt, és az arcába nézett.

– Szakasztott mása vagy édesanyádnak!

Aztán megfordult, és bemutatta a fiait, két délceg fiatalembert, akik csak kevéssel lehetek idősebbek Margaretnél. Mindketten úgyszintén hűséget fogadtak.

Odajött William meg Sir Ranald is, és a férfiak üdvözölték egymást. Aztán Sir Ranald kimentette magát, hogy elmegy segíteni Sir Neilnek elszállásolni az embereiket. William követte, és Margaret egyből kíváncsi lett, vajon miről tárgyalhatnak, mert szándékosan távol húzódtak tőle, hogy ne hallhassa.

– Bizonyára fáradt vagy, úrnőm – hallotta Malcolm hangját. – Megmutassam a szobádat?

Margaret Williamre nézett, aki továbbra is fojtott hangon és komor arccal tárgyalt. Biztosra vette, hogy az útközben látni vélt ellenséges felderítőről van szó, aki őket figyelte.

– Fáradt vagyok, de még nem akarok visszavonulni. Mondd csak, Malcolm, volt valami viszálykodás Loch Fyne körül az utóbbi időben?

Malcolm szeme elkerekedett.

– Ha úgy érted, volt-e csetepaté a szomszédokkal, hát persze hogy volt. Az egyik MacRuari kölyök a múlt héten csapott le a jószágra, három tehenet veszítettünk. Pimaszok, mint a kalózok, kihasználják a dagályt, úgy jönnek-mennek, ahogy nekik tetszik. Alig egy nappal később meg a fiaim a MacDonaldok egy kémjét csípték el a keleti oldalon. Onnan lesett bennünket.

Margaret érezte, hogy megdermed.

– Honnan tudjátok, hogy a Donald klán kémje volt?

Malcolm zordan mosolygott.

– Elég alaposan kifaggattuk, mielőtt útjára engedték.

Margaret hallani se szeretett ilyet. Megborzongott.

Malcolm megérintette a karját:

– Jöjj, úrnőm, hadd kísérjelek be! Nem neked való ilyen hidegben künn ácsorogni, amikor még a nap is alig látszik.

Margaret bólintott. Közben William is visszatért. Kérdő pillantást vetett rá, de a fivére csak intett, hogy kövesse Malcolmot föl a lépcsőn. Meg csalódottan engedelmeskedett.

A nagyterem, ahova a lépcső vezetett, kőből épült, magas, tágas helyiség volt gerendás mennyezettel, egyik falán hatalmas kandallóval. A falon nyíló néhány lőrés a kinti fényből nem sokat engedett be. A terem közepén két kecskelábú asztal állt, mellettük padok és három faragott, kipárnázott szék a tűzhely előtt. A falak mellett hálóhelyül szolgáló szalmazsákok voltak felhalmozva. Egy csatajelenetet ábrázoló nagy faliszőnyeg tette teljessé a berendezést, mely a középső falon lógott.

Margaret elégedetten szimatolt. A padlót friss gyékénnyel szórták föl, és meghintették levendulaolajjal. Hirtelen elmosolyodott, mert eszébe jutott, hogy a teremnek akkor is levendulaillata volt, amikor utoljára itt járt, még gyerekként.

Malcolm elmosolyodott.

– Lady Mary ragaszkodott hozzá, hogy harmadnaponta cseréljük a gyékényt, és különösen szerette a levendulát. Reméltük, hogy te is szereted.

– Köszönöm – mondta Margaret meghatottan. – Szeretem.

A velük együtt érkezett szolgák időközben nekiláttak szaporán behordani a terembe a személyes holmijukat, mely megtöltött több nagy ládát. Margaret meglátta a szolgálóját, Peget, aki három évvel volt idősebb nála, és Buchan egyik íjászának a felesége volt. Jószérivel egész életében ismerte Peget, jó barát nők voltak. Gyorsan kimentette magát, és odasietett hozzá.

– Átfáztál? – tudakolta, miközben megragadta elhűlt kezét. – Fáj a lábad? – faggatta aggodalmasan.

– Tudod, mennyire utálok a hideget! – méltatlankodott Peg, és megrázkódott. Amilyen filigrán és törékeny volt Margaret, olyan magas és telt idomú Peg, sötét gesztenyeszín hajjal. Súlyos gyapjú általvetőt viselt a bokáig érő tunikája fölött, de még így is rázta a hideg. – Persze hogy átfáztam, és nagyon hosszú volt ez az út, túlságosan hosszú, ha engem kérdezel.

– De ideértünk, méghozzá épségben, ami nem kis eredmény.

– Még szép, hogy épségben ideértünk – felelt Peg –, most nincs háború. De a te kezed is jéghideg, Margaret! Tudtam, hogy hamarabb táborot kellett volna ütnünk! Csontig átfagyta, akár csak én.

– Korábban fáztam, igen, de nem vagyok csontig átfagyva. Viszont annyira örülök, hogy végre itt lehetek.

Margaret ismét körülnézett a teremben. Szinte azt várta, hogy valamelyik ajtónyílásban megjelenik az anyja, és rámosolyog.

Elhessegette az ábrándos gondolatot, de még sosem hiányzott neki ennyire az anyja.

– Begyújtok a szobádban – jelentette ki Peg határozottan. – Nem hagyhatom, hogy megkehesedj, mielőtt hozzámennél az angol lovagodhoz.

Áthatóan bámult Margaretre, aki szúrós pillantást vetett rá. A hanghordozásából tudta, hogy Peg igenis azt szeretné, ha megfázna, és nem tudna részt venni a júniusi esküvőn.

Nem vette tőle zokon. Peg igazi skót nő volt. Utálta a MacDonalddokat meg több más, ellenséges klánt, de az angolokat is rettenetesen gyűlölte. Teljesen elszörnyedt, amikor hírére vette Margaret eljegyzésének. Mivel nem volt szokása véka alá rejteni a véleményét, fennhangon dühöngött és méltatlankodott eladdig, hogy Margaret kénytelen volt ráparancsolni, hogy tartsa a nyelvét. Bár sok szempontból egyetértett vele a házasságot illetően, Peg lamentálása egyszerűen nem segített.

– Ha jól emlékszem, anyám szobája pont a lépcső tetején nyílt – mondta Margaret. – Azt hiszem, ez jó ötlet. Mi lenne, ha begyújtatnál, és előkészítenéd a szobát? És aztán utána nézhetsz a vacsorának.

Margaret nem volt éhes, de szerette volna egyedül bejárni az anyja egykori otthonát. Nézte, ahogy Peg elsiet, és nagy hangon parancsolgatni kezd a fiatal legénynek, akire a ládája volt bízva. Mikor elindultak a szobáját is magába foglaló északi toronyba vezető lépcsőn, követte őket.

Lévén igen régi, a lépcsőház alacsony volt, olyan alacsony, hogy a legtöbb férfi csak meggörnyedve tudott járni rajta. Margaretnek nem kellett behúzni a nyakát. Túlment a második szinten, ahol a szobája nyílt. Futólag benézett, látta a kitért ablaktáblát, a súlyos, fából ácsolt ágyat meg a ládáját, melyet Balvenie-ből hoztak magukkal. Peg már a kandallóval foglalatostkodott. Margaret gyorsan továbbment a lépcsőn, mielőtt a komornája ellenvetést tehetett volna. A harmadik szint a várfalra nyílt.

Kilépett a toronyból, és a fogazott falhoz sétált. Késő délutánra járt, dermesztően hideg lett, a napot elhomályosították a megszorodott fellegek. Margaret összehúzta magán a sötétvörös köpenyt. Felséges kilátás tárult a szemé elé. A vár alatti tavat vastag jégtakaró fedte a part közelében, de a közepe nem volt befagyva, és Margaret tudta, hogy a legmerészebb hajósok megkísérelhetik az átkelést, és sokszor meg is teszik, még a tél derekán is. A túlsó parton nem látszott más, csupán sűrű erdő.

Dél felé, az ösvény irányába nézett, amelyiken följöttek a várba. Keskenyen és meredeken kanyargott a domboldalban a tó fölött. Onnan, ahol állt, a szomszédos völgyet is látta, ahol szél

motoszkált a hatalmas fák között.

Lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Maga köré fonta a karját, és hirtelen vad öröm töltötte el, amiért idejött, még akkor is, ha rövidesen férjhez kell mennie egy angolhoz.

Aztán figyelmesebben megnézte a völgyet alant: olyan volt, mintha mozogna az erdő, fák serege masírozna fölfelé a domboldalon a vár felé.

Mögötte megszólalt egy harang. Margaret megdermedt. Nem lehetett félreérteni az éles, figyelmeztető hangot. Váratlanul rohanó léptek zaja hangzott föl mögötte, mellette. Férfiak özönlöttek ki a toronyból, vállukon íjak, nyilakkal teli tegzek. Futottak, hogy védő pozíciót foglaljanak el a falakon.

Margaret felsikoltott, és kihajolt a mellvéd fölött. Bámulta a sűrűn benőtt völgyet – és a völgyben közelgő hadsereget.

– Margaret! Lady Margaret!

Odabentről kiabált neki valaki. Nem tudott válaszolni vagy megmozdulni. Nem akart hinni a szemének, miközben feje fölött vadul zúgtak a harangok.

Ijesztő hévvel kalapált a szíve. Nem az erdő masírozott felé, hanem férfiak százai; egy hadsereg, nagy, sötét lobogók árnyékában.

Az íjászok elfoglalták helyüket a falakon, készen, hogy megvédjék a várat a betolakodóktól. Margaret berohant, le a keskeny, meredek lépcsőn, meg-megcsúszott a síkos fokokon, de megtámaszkodott a falon, és nem esett el.

William a nagyteremben állt, keze a kardja markolatán, arca sápadt.

– Megtámadnak minket! Tényleg egy nyomorult felderítő lesett ránk útközben. Fönn voltál a várfalon? Láttad, ki közeleg?

Margaret szíve majd kiugrott a helyéről.

– Nem tudtam kivenni a színeket, de a lobogók sötétek... nagyon sötétek!

Sokatmondón összenéztek. A MacDonaldok színe a fekete és a kék volt, vörös szegéllyel.

– A Donald klán? – sikoltott föl Margaret.

– Gyanítom, hogy igen – felelt Will rekedten, és arcán két vörös folt jelent meg.

– Will! – Margaret megragadta a karját. Most jött rá, hogy egész testében remeg. – Nem számoltam meg, de istenemre, több száz ember közeleg! Olyan sokan vannak, hogy nem férnek el az ösvényen, amin mi jöttünk, egyszerűen a völgyben vonulnak.

William vadul szitkozódott.

– Itt hagyom az öt legjobb lovagomat veled.

Margaret, aki sosem volt még csatában vagy egy olyan várban, melyet rövidesen megostromolnak, nem bírta követni.

– Hogy érted ezt?

– Visszaverjük őket, Meg. Nincs más választásunk.

Ez már végképp felfoghatatlan!

– Nem szállhatsz szembe velük! Egy tucat lovaggal meg pár gyalogossal nem győzhetsz több száz harcos ellen! És nem hagyhatsz itt öt lovagot velem! Minden egyes emberre szükséged van.

– Mióta értesz te a hadviseléshez? – fortyant föl William dühösen. – Egyébként is, a Comynok lovagjai tízszer annyit érnek, mint bármelyik MacDonald.

Ó, bárcsak igaza lenne!

Peg rohant be a terembe kísértetiesen sápadt arccal. Margaret kinyújtotta a kezét. A szolgáló odaszaladt, és belekapaszkodott.

– Nem lesz semmi baj – hallotta a saját hangját Margaret.

Peg rémülettől tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Azt mondják, Alexander MacDonald az, Lochaber félelmetes Farkasa!

Margaret csak nézett rá, és reménykedett, hogy rosszul hallotta.

Sir Ranald érkezett sietve Malcolm kíséretében.

– Sietnünk kell, William! Meg kell próbálnunk a szurdokban rajtaütetni a seregükön. Sokkal tovább nem jöhetnek a völgyben, rá kell térniük egy kisebb ösvényre, amelyik beletorkollik abba,

amelyen mi jöttünk. Ha sikerül a szurdok fölött elhelyezkednünk, van rá esély, hogy egyesével-kettesével leszedjük őket. Végzetes csapdába kerülnek.

Akkor hát mégis van remény?

– Peg szerint a fattyú vezeti őket.

William még jobban elsápadt. Még Sir Ranald – a legbátrabb minden emberük közül – is hallgatott, csak tágra nyílt szemmel meredt rá.

Malcolm egyik fia rohant be, megtörve a feszült csendet, ugyanakkor beigazolvva a legnagyobb félelmüket:

– A Farkas az – közölte komoran, villogó szemmel. – Angus Mor fattya, Lochaber Farkasa, és ötszáz embere van.

Margaret csak a saját eszeveszett szívverését hallotta. Lochaber Farkasa élő legenda volt. Mindenki ismerte Alexander MacDonaldot. Úgy tartották, nincs nála irgalmatlanabb ember a Felföldön. Úgy tartották, sosem vesztett ütközetet. És úgy tartották, sosem kegyelmez az ellenségnek.

Rettegés lett úrrá rajta. Margaret a legendákra gondolt, melyeket hallott, és belekapaszkodott Peg kezébe.

Néhány évvel azelőtt Alexander feleségül akarta venni a szeretőjét, MacDuff gróf megözvegyült lányát, de kosarat kapott. Tehát megostromolta a Glen Carron-várat Lochaberben. És mikor végül megadták magukat, foglyul ejtette az uraságot, térdre kényszerítette, és végignézte vele, ahogy ridegen és szívtelenül kivégezte mindazokat, akik ellene harcoltak. Utána porig égette Glen Carront. MacDuff grófot is föl akarta akasztani, de a szeretője kegyelemért könyörgött. A Farkas megkímélte jövődő apósa életét, de csak miután hűségesküt csikart ki tőle – és még utána is évekig rabságban tartotta. Ami a szeretőt illeti, nyomban összeházasodtak, de az asszony pár hónappal később meghalt gyerekszülésben.

Ha Alexander MacDonald vonul ellenük több száz emberrel, egykettőre elfoglalja és elpusztítja Castle Fyne-t.

– Mit tegyünk?

Talán soha életében nem félt még ennyire. De már miközben kimondta a szavakat, nyilvánvalóvá vált a válasz. Ostoba kérdés volt. Meg kell védeniük a várat. Hisz mindent egybevéve van vagy száz emberük hozzá.

– Két lehetőség van, Lady Margaret – mondta Sir Ranald komoran. – Megadjuk magunkat, vagy harcolunk.

Margaret levegő után kapott. Egyetlen Comyn, egyetlen MacDougall nem adná meg magát harc nélkül!

– Megállítjuk őket egy váratlan rajtaütéssel a szurdokban – jelentette ki William. Sir Ranaldra pillantott, és Sir Neilre, aki most csatlakozott hozzájuk, meg Malcolmra és a fiára. – Van rá esély, hogy sikerüljön?

A férfiak haboztak, Sir Ranald összenézett Sir Neillel.

– Ez az egyetlen reményünk – mondta végül Sir Neil.

Margaret szíve elszorult a rettegéstől, Peg jószerivel nyöszörgött mellette. Talán a történetek nem is igazak; talán isten megsegíti őket – talán ez egyszer a Farkas vereséget szenved.

– Akkor hát meglepjük őket a szurdokban – mondta William. – Viszont te, Margaret, azt akarom, hogy azonnal térj vissza Bainbe.

– Azt akard, hogy elszökjek?

– Sir Ranald és Sir Neil elkísérnek. Ha most rögtön elindulsz, elkerülheted a veszélyt.

Margaret agya zúgott, mintha a lábánál fogva pörgették volna. Nem mehet el! Körülnézett, pillantása végigsiklott az asszonyokon és gyerekeken, akik betódultak a terembe. A férfiak, még a legöregebbek is, készültek a csatára.

Sir Ranald megfogta a könyökét.

– A bátyádnak igaza van, Lady Margaret. Nem maradhatsz ezen a veszélyes helyen. Ez a te várad, fogolynak éppen olyan értékes lennél, mint arának.

Margaret hátán végigfutott a hideg, de kihúzta magát.

– Nem vagyok gyáva, és nem szándékozom fogságba esni. A vár úrnője vagyok! Nem szökhetek meg gyáva módon, nem hagyhatlak benneteket magatokra a védelmével. Mit gondolnának ezek az asszonyok, gyerekek meg férfiak, akik olyan lelkesen fogadtak?

– Az ördögbe is, Margaret! Ezért kell elmenned, mert a vár az örökséged része. Túlságosan értékes vagy! – William már kiabált.

Margaret is kiabálni szeretett volna, de mégsem tette.

– Te csak menj, és állítsd meg Alexander MacDonaldot! Vagy még inkább tegyél meg mindent, hogy vissza se jöjjön soha! Lepd meg a szurdokban! Öld meg, ha tudod!

Peg felhördült.

De Margaretben nem volt szemernyi kétség sem. William ki fog lovagolni az embereik élén, hogy szembeszálljon Lochaber hírheft Farkasával. Ha végezni tud vele, hát legyen. A Farkas az ellenségük!

Sir Ranald megfordult.

– Malcolm, küldj el egy embert Argyll grófjához, egy másikat Vörös John Comynhoz!

Argyll grófja – Alexander MacDougall – az anyjuk fivére volt. Ő és Vörös John biztosan a segítségükre sietnek. Csakhogy mindketten legalább egy napi járőföldre vannak. És lehet, hogy nincsenek is otthon, és utánuk kell küldeni a hírt.

Margaret fejében egymást kergették a gondolatok, miközben nézte, ahogy Malcolm elsiet. Sir Ranald ismét feléje fordult.

– Ha a rajtaütés kudarcot vall – mondta komoran –, szükséged lesz segítségre.

Margaret fölfogni se bírta a szavai értelmét. Alig kapott levegőt.

Most William szólt Sir Ranaldhoz:

– A magunkkal hozott embereket vigyük a rajtaütésre? És a helyőrséget hagyjuk a várban?

Margaret megpróbált gondolkodni: miért hagynának hátra ötven embert? És amikor már éppen kezdte megérteni, Sir Ranald ismét feléje fordult:

– Föl kell készülnötök az ostromra.

Most, hogy a félelme beigazolódott, Margaret úgy érezte, megfullad. Semmit sem tud a csatákról, pláne nem egy ostromról. Ő csak egy nő, méghozzá tizenhét éves!

– Nem vallotok kudarcot.

Sir Ranald furcsán mosolygott, szinte szomorúan, mint aki a legrosszabbra számít, nem a legjobbra.

– Nem is az a szándékunk. És nagyon nem szívesen hagylak itt, Lady Margaret, de kevés az emberünk, a fivédnek szüksége van rám.

Margaret reszketett. Imádkozott, hogy Williamnek és Sir Ranaldnak sikerüljön visszaverni Alexander MacDonaldot.

– Természetesen William mellett a helyed.

William Sir Neil vállára tette a kezét.

– Maradj a húgommal, és véd meg, akár az életed árán is, ha kell!

Sir Neil szája megfeszült. Látszott, inkább harcolna William és Sir Ranald oldalán, de bólintott.

– Gondoskodom a biztonságról – mondta rekedten.

Margaret sírni szeretett volna. Hogyan történhet ez velük?

Malcolm jött vissza sietve:

– Elküldtem Seoc Macleodot meg az öccsét. Senki nem ismeri úgy ezeket az erdőket, mint ők.

Margaretnek hirtelen eszébe jutott, milyen rosszak voltak az utak, milyen havasak. Igaz, hogy a két nagyúr – Argyll grófja és Vörös John – nincsenek messze, de nem lesz egyszerű eljutni hozzájuk télvíz idején.

– Ha sikerül a rajtaütés, nem lesz szükségünk Argyll grófjára vagy Vörös Johnra – mondta Will. Margaretre nézett. – Ha kudarcot vallunk, és MacDonald ostromba kezd, neked kell tartanod a várat, míg valamelyik rokonunk megérkezik.

Összekapcsolódott a tekintetük. Margaret csak arra tudott gondolni, mennyire nem ért a

hadviseléshez. William, aki tizenkét éves kora óta harcolt az angolok ellen, rámosolygott.

– Itt lesz veled Sir Neil meg Malcolm.

Margaret kipréselt magából egy ijedt bólintást. Aztán megnedvesítette az ajkát.

– Nem vallasz kudarcot, William – mondta. – Hiszek benned. Isten győzelemre segít. Elpusztítod MacDonaldot a szurdokban.

William hirtelen arcon csókolta, aztán megfordult, és elhagyta a termet. Hosszú kardja a combját verdeste, ahogy lépett. Buchan többi lovagja is követte, csak Sir Ranald nem mozdult, Margaretet nézte.

Margaret maga köré fonta a karjait.

– Isten segítse, Sir Ranald!

– Isten óvja, Lady Margaret! – Habozott, mint aki mondani akar még valamit, de végül csak biccentett Sir Neil és Malcolm felé, aztán elsietett a többiek után.

Margaret hallotta, ahogy a nehéz ajtó becsapódik a távozók után, és érezte, hogy megroggyan a térde. Már épp azon volt, hogy leroskad a legközelebbi padra, csak egy pillanatra, amikor rájött, hogy minden asszony és gyerek őt nézi. Teljes csend ülte meg a nagy termet. Lassan körbefordult, végigjáratta szemét a jelenlevőkön, minden rémült, várakozásteljes arcon.

Lelket kell öntenie beléjük.

De hát mit mondhatna, amikor ő maga is annyira fél? Amikor talán mindannyiuk élete az ő ügyetlen kezében van?

Margaret kihúzta magát, fölszegte a fejét. Elmosolyodott.

– A fivérem vissza fogja verni a Farkast – jelentette ki –, de azért fölkészülünk az ostromra. Gyűjtsatok meg minden tüzet! Hozzátok fel az olajos hordókat a pincéből! Kezddetek el vizet és olajat forralni!

Peg tátott szájjal bámult rá, és Margaret rájött, hogy szokatlanul határozott a hangja, furcsán kemény és parancsoló.

Fölszegte az állát, és folytatta:

– Hozzátok a felhalmozott köveket, készítsétek elő a kőhajítókat! Amint William távozott, húzzátok fel a hidat, zárjátok be és torlaszoljátok el a kaput!

Helyeslő mormolás volt a válasz. És miközben mindenki nekiindult, hogy teljesítse a parancsait, Margaret azért imádkozott, hogy Williamnek sikerüljön elúzni Lochaber Farkasát.

2. fejezet

Margaret végignézett a várfalakon, és úgy érezte, mintha ismeretlen helyre, egy régi, ijesztő korba került volna. Az orromat, ahol nemrég sétált, nem hasonlított egyetlen várra sem, amit életében látott. Reszketve összevonta kihűlt testén a köpenyt.

A falakon olajshordók, kőrakások, különböző méretű kőhajítók és parittyák sorakoztak, egy tucat tűz égett. Köztük ott sürgött forgott a vár összes asszonya meg a gyerekek nagy része. Szétválogatták a köveket, méret és súly szerint halmokba rakták őket, előkészítették a tűzrakó helyeket, melyeket majd később meggyújtanak, némelyek még most is hordták a gyújtóskötegeket. A felvonóhidat már fölhúzták, így most egy kis oldalbejáratot használtak az északi tornyon. Margaret hamar rájött, hogy nem fogyhatnak ki a tűzifából, sem az olajból, sem a kövekből, ha tényleg ostromra kerül sor.

Az íjászok a falakon maradtak. Szerencsére – legalábbis Margaret annak tartotta – csak két falat kellett védeniük. Mivel a vár a tó fölé kiugró sziklára épült, két oldala megközelíthetetlen volt. A védelemre szoruló falakra három tucat íjász jutott, mögöttük tegezekben álltak a tartaléknyilak. Egy másik tucat harcos kardokkal, buzogányokkal, késekkel felfegyverkezve állt az íjászok mellett.

Margaretnek nem kellett megkérdeznie, miért. Bár sosem élt még át ostromot, elég volt egyetlen pillantást vetnie rájuk, hogy rájöjjön, ha a támadóknak sikerül feljutni a falakra, az íjászok hasznavethetlenné válnak. A vár birtoklásáért vívott harcot kizitusa dönti el.

Margaret lenézett a völgybe, ahol a hatalmas MacDonald-sereg gyülekezett. Az utóbbi három órában nem látszott mozgás soraikban.

Bárcsak William és Sir Ranald egyenként végezne velük, miközben a Farkas megpróbál átkelni a szurdokon!

Mozgást érzékelt maga mögött, és félig megfordult. Malcolm mosolygott rá. Ha félt is, nem adta jelét, igaz, mindenki borzasztó elszántnak mutatkozott. Margaretre nagy hatást tett az emberei bátorsága. Csak remélni merete, hogy nem tudják, neki mennyire zakatol a szíve, mennyire szédül – milyen rémült és ideges.

– Van valami hír? – kérdezte suttogva.

Malcolm korábban kiküldött két felderítőt, hogy hozzanak hírt a rajtaütésről.

– Az embereink még nem tértek vissza. De az jó jel, hogy a Farkas serege megtorpant.

Margaret megborzongott. Nem azt mondják, hogy a Farkas szörnyen lobbanékony? Borzasztó dühös lesz, amiért feltartóztatták. Kivéve persze, ha meghal.

Bárcsak így lenne!

– Be kéne menjél, úrnóm – szolt Malcolm szelíden. – Tudom, hogy lelkesíteni akarod a népeket, de kezd nagyon hideg lenni idekűnn, és ha megbetegszel, csak elkedvetleníted őket.

Margaret észrevette Sir Neilt a fal túloldalán, aki egy idősebb felföldi segítségével az egyik kőhajító szerkezetet próbálta rendbe hozni. Peg is ott volt velük, láthatóan nagy hévvel magyarázta, hogy őszerinte mit kellene tenni. Ha nem lett volna olyan keserves a helyzet, Margaretet mulattatta volna Peg kotnyeleskedése. Meg kacérkodása. Persze Sir Neil igen szemrevaló férfiú volt fehér bőrével és sötét hajával.

Amellett fáradhatatlan segítő. Margaret nem ismerte jól, de nagyra értékelte az igyekezetét, amivel a várat védte. Amivel őt védte.

Természetesen, ha megostromolják és legyőzik őket, mindannyian meghalnak.

Malcolmra nézett.

– Tényleg igaz? – kérdezte fojtott hangon, hogy más ne hallja. – Hogy a Farkas mind egy szálíg lemészárolja az ellenségeit? Hogy senkit nem hagy életben?

Malcolm habozott, és ezzel megadta a választ.

– Nem tudom – mondta, és közömbösséget színlelve megvonta a vállát.

Ilyen barbárság hogyan lehetséges?

– Találkoztál már velem?

Malcolm meglepődött.

– Igen, úrnőm, találkoztam.

– Olyan szörnyeteg, mint mondják?

Malcolm szeme elkerekedett.

– Ezt mondanák? Kiváló harcos, bátor és nagyratörő. Voltaképpen szégyen, hogy az ellenségünk, és nem a barátunk.

– Remélem, meghal.

– Nem fog meghalni egy rajtaütésben, annál sokkal okosabb – mondta Malcolm színtelen hangon. Aztán a tekintete elsiklott Margaret válla fölött, és elsápadt.

Margaret megfordult, és lenézett a völgybe. Elállt a lélegzete. A hadsereg megindult, mint fodrozódó víz moccan az embertömeg.

– Mit jelentsen ez? – kiáltott fel.

Mielőtt Malcolm válaszolhatott volna, Sir Neil futott oda a várfalon egy vörös hajú felföldivel. Peg követte őket.

– Lady Margaret – mondta Sir Neil –, az egyik felderítőnk visszatért, és beszélni szeretne veled.

Elég volt egyetlen pillantást vetnie a felderítő merev arcára, hogy tudja, nem a remélt jó hírrel érkezett. Legszívesebben rákiáltott volna, hogy mondja már, mi történt, de ehelyett föltartotta a kezét:

– Ki vagy?

– Coinneach MacDougall, úrnőm.

– Kérlek, jöjj velem! Malcolm, Sir Neil, kövessetek! – Margaret szíve hevesen dobogott. Érezte, hogy a falon minden szem őket nézi. A három férfi kíséretében lement a keskeny lépcsőn a nagyterembe, ahol szembefordult velük. – Mi történt? – kérdezte halk, nyugodt hangon.

– A rajtaütés kudarcba fúlt, úrnőm. A Farkas most kel át a seregével a szurdokon. Egy órán belül itt lesznek a kapunál – mondta Coinneach csüggedten.

Margaret térde rogyadozott. De most nem engedheti meg magának, hogy összeessék!

– Biztos ez?

– Igen. Ebben a pillanatban is legalább egy tucat embere kel át a szoroson.

Margaret üveges szemmel bámult a hírnökre.

– A fivérem? Sir Ranald?

– Nem tudom, úrnőm.

A halálhírüknél még az is jobb, ha nincs hír róluk. Kérlek, istenem! – fohászkozott Margaret. Add, hogy William és Sir Ranald életben legyenek! Kérlek!

Ha a fivérét is elveszíti, azt nem bírja ki.

– A többi emberünkről lehet tudni valamit? – kérdezte.

– Láttam, hogy pár lovag elmenekült az erdőbe.

Margaret mély lélegzetet vett.

– Ha módjukban áll, vissza fognak térni a várba. – Efelől nem volt kétsége.

– Meglehet, jobban tennék, ha lóhalálában Argyllhoz sietnének, vagy Vörös Johnhoz – szólt közbe Sir Neil. – Rövidesen elkezdődik az ostrom, ők hátba támadhatnák MacDonaldot.

Lehet, hogy a lovagok mégsem térnek vissza. Margaret elhessegette a csüggedést, és Coinneach-hoz fordult:

– A Farkas, Alexander MacDonald, életben van?

– Nagyon is, ő maga vezeti az embereit – felelt Coinneach, és kék szemében félelem tükröződött. Margaret émelygett.

Lábdobogás hallatszott a lépcső irányából, mind arra fordultak. Peg rontott be a terembe tágra nyílt szemmel:

– Egy ember van odalent, a barbakán előtt fehér zászlóval!

Margaret zavartan nézett Malcolmra, aki gyorsan megmagyarázta:

– A Farkas követe, úrnőm, semmi kétség.

Margaret érezte, hogy elkerekedik a szeme.

– De hát mit akarhat?

– Hogy adjuk meg magunkat.

A következő fél órában Margaret föl-alá járkált, míg várta, hogy Sir Neil és Malcolm lefegyverezzék a hírnököt – akiről beigazolódott, hogy tényleg az –, és aztán immár ártalmatlanul, eléje vezessék. Peg egy padon ült az egyik kecskelábú asztal mellett, és csak bámult rá riadtan. Margaret elmésnek és cserfesnek ismerte a szolgálóját, rémült némasága szokatlan volt.

Megfordult, mikor a férfiak beléptek a főbejáraton, miután igénybe vették az északi torony keskeny oldalkapuját. Sir Neil és Malcolm között egy magas felföldi lépett be kék, fekete és vörös kockás öltözetben. Középkorú volt, szakállas és sovány. Fegyvereit elvették, kardhüvelye üresen fityegett, csakúgy, mint a bőrtok az övé, melyben nyilván kés szokott lenni.

Mikor meglátta Margaretet, elmosolyodott, de nem barátságosan. A lány megborzongott.

– Margaret Bainből? – kérdezte.

Margaret bólintott.

– A Farkas küldött?

– Így igaz. Padraig MacDonald vagyok. A Farkas tárgyalni kíván, és azért küldött, hogy ezt elmondjam. Ha egyetértesz, ő is visz három embert, és te is vihetsz hármat. A sereg a barbakán alatt marad, találkozhattok a falak előtt.

Margaret hitetlenkedve méregette. Aztán Sir Neilre és Malcolmra nézett.

– Csapda volna?

– A tárgyalás nem szokatlan dolog – mondta Malcolm. – Ám a Farkas ravasz, nem tartja meg a szavát.

– Ez csapda – jelentette ki Sir Neil határozottan. – Nem szabad odamenned.

Margaret most már nyelni se tudott. A hírnökhöz fordult:

– Miért kíván tárgyalni? Mit akar? – Miközben beszélt, Peg odajött mellé, mintha védelmezni akarná.

– Engem azért küldtek, hogy följajánljam a tárgyalást, hölgyem, semmi több. Nem tudhatom, a Farkas miről akar beszélni.

Lehet, hogy a tárgyalás nem szokatlan dolog harcosok között, ám Margaret nem harcos volt, hanem nő, és az ösztöne azt súgta, hogy mondjon nemet.

– Nem mehetsz oda, úrnőm! – ismételte meg Sir Neil, és kék szeme szikrát hányt. – Mire észbe kapsz, túsul ejt.

Olyan nehéz volt gondolkozni! Margaret Sir Neilt bámulta, aztán a küldönchöz, Padraighoz fordult:

– Kérlek, hagyj kicsit magamra!

Malcolm karon fogta a küldöncöt, és hallótávolságon kívülre vezette. Margaret Peggel együtt közelebb lépett Sir Neilhez.

– Elképzelhető – kérdezte mélyeket lélegezve –, hogy találkozom vele, és mi ejtjük foglyul őt?

Sir Neil úgy nézett rá, mint egy őrültre.

– Margaret! – hüledezett Peg. – A Farkasról beszélünk! Nem tudod tőrbe csalni. Foglyul ejt téged, és akkor mi lesz?

– Meg se forduljon a fejében, hogy kicselezi, úrnőm – mondta Malcolm is, aki visszatért hozzájuk.

Margaret futó pillantást vetett a küldöncre, aki gúnyos képpel bámulta őket. Mit tudhat vajon, amit ők nem?

– Van rá mód, hogy találkozzam vele, de közben ne kelljen attól tartanom, hogy elfog?

– Túlságosan veszélyes! – tiltakozott sietve Sir Neil. – Megesküdtem Sir Ranaldnak, hogy vigyázok rád, úrnőm. Nem engedhetem, hogy találkozzál a Farkassal!

– Margaret, kérlek! Csak egy nő vagyok, de még én is tudom, hogy ez csapda! – méltatlankodott Peg.

– És ha nem csapda, akkor is túl kockázatos – mondta Malcolm, aki a többiek mellett kimondottan